

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. София, 24.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
в присъствието на прокурора Ст. Г. Т.
като разгледа докладваното от Александър Желязков Наказателно дело за възобновяване № 20221000600394 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на Главния прокурор на Република България за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 1449/2021 г. по описа на Районен съд Кюстендил.

Според вносителя на искането за възобновяване, съдебният акт е постановен при съществено нарушение на закона и процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1 т. 1 и т.2 НПК.

Главният прокурор на Р България подчертава в искането, че в производство по НОХД № 1449/2021 г. на Районен съд – Кюстендил съдът е одобрил споразумение между прокурор в РП и защитника на обв. В.С. /понастоящем осъден и страна в извънредното производство/, по силата на което С. се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение и му е било определено наказание при условията на чл.55 от НК- ЛС за срок от 5 месеца, които да изтърпи при общ режим.

С определението си за одобряване на споразумението, районният съд е извършил ново определяне на едно общо наказание между осъжданията по това и други наказателни дела в размер на най-тежкото от тях 5 години „лишаване от свобода“.

Вносителят на искането изтъква, че осъденият В.С. е бил предаден в изпълнение на Европейска заповед за арест, за изтърпяване на общо наказание лишаване от свобода определено след извършено групиране между предишни осъждания, в

производството по ЧНД № 22479/2026 г. на СРС, като осъждането по НОХД № 1449/2021 г. не фигурира сред тези, за които В.С. е бил предаден в изпълнение на Европейската заповед за арест. Същевременно лицето, в хода на производството за предаването му от съдебните власти на Кралство Испания на Р България не се бил отказал от приложението на принципа на особеността, заложен в чл. 61, ал.1 от ЗЕЕЗА, съответно е бил предаден за изтърпяване на присъдата с изричното условие за спазване на този принцип. Ето защо, Главният прокурор подчертава, че при провеждане на наказателния процес и постановяване на определението, с което е било одобрено споразумение по НОХД № 1449 /2021 г. на Районен съд - Кюстендил, компетентният български орган е следвало да получи съгласие по чл.61, ал.2 ЗЕЕЗА от испанските съдебни власти.

Вносителят на искането поддържа, че без получено съгласие по чл.61, ал.2 ЗЕЕЗА с атакувания съдебен акт съдът /определението на КОС по НОХД № 1449/2021 г./ се произнесъл в нарушение на чл. 61 ЗЕЕЗА, съответно- приложил неправилно материалния закон. Районният съд - Кюстендил, в нарушение на принципите за разкриване на обективната истина, за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, установени в чл.13 и чл.14 НПК, не анализирал задълбочено тези съществени за нейното изясняване факти.

С оглед изложеното, формулирано е искане да бъде възобновено наказателното производство по НОХД № 1449/2021г. на Районен съд – Кюстендил, да бъде отменено постановеното определение от 22.12.2021 г. за одобряване на споразумение и да се върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В съдебното заседание осъденото лице, редовно призован, не се явява , представя писмена молба, в която заявява становище за неоснователност на искането за възобновяване. Изтъква, че със изявлението си пред съда по чл.382, ал.4 НПК, че е съгласен с последиците при подписване на споразумението е извършил и отказ от защитата по чл.61, ал.1 от ЗЕЕЗА. Подчертава, че е изтърпял значителна част от определеното общо наказание, предсрочно условно освободен е и живее постоянно в Кралство Испания със семейството си, поради което не желае преразглеждане на делото, при което би се отказал от прилагане принципа на особеността.

Представителят на САП поддържа искането за възобновяване, на основанията изложени в него.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличието на основанията за възобновяване, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е подадено в законоустановения срок от активно легитимирана страна, против съдебен акт в кръга на визираните в чл. 422, ал.1, т.5 от НПК и е процесуално допустимо, разгледано по същество е основателно.

От материалите по делото се установяват всички факти, които Главният прокурор на Република България изчерпателно и прецизно е изложил в искането за възобновяване. САС на свой ред приема за установени тези факти, както следва:

С цел изпълнение на определено общото най-тежко наказание в размер на 6 години лишаване от свобода, наложено на основание чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 НК, с влязло в сила на 29.03.2017г. определение по ЧНД № 22479/2016г. на Районен съд - София, срещу осъдения В. Н. С. е била изготвена Европейска заповед за арест. Същата била издадена на 18.03.2018г. от заместник районен прокурор при Районна

прокуратура - Враца, по пр. № П - 63/ 2017 г. по описа на тази прокуратура.

В изпълнение на ЕЗА С. и задържан на 25.03.2019г. в Кралство Испания. След разпореждане от 09.04.2019г. по досие № 28079 27 2 2019 0000754 78300 на Централен следствен съд № 003 на Националния съд - Кралство Испания било разрешено предаването на В.С. на българските съдебни власти. В разпореждането за предаване на В.С. изрично е посочено, че предаването се подчинява на условието, исканото лице да се завърне в Кралство Испания за изтърпяване на наказанието или осигурителната мярка, която може да се наложи в издаващата държава. Тъй като исканото лице не се е отказало от принципа на особеността, испанските съдебни власти изрично са посочили, че то може да бъде съдено в искащата държава само за деянията, за които се отнася издадената Европейска заповед за арест.

По искане на В.С. за възобновяване на ЧНД № 22479/ 2016г. на Районен съд - София, по реда на глава 33 НПК, на основание чл.423, ал.1 НПК, било образувано НД № 1029/2019г. по описа на Върховен касационен съд. С решение № 217 /22.11.2019г. по НД № 1029/2019г. на ВКС, 1 -во НО било отменено влязлото в сила определение по НЧД № 22479/2016г. на Районен съд - София, с което били групирани наказанията по НОХД № 564/201 Зг. на Районен съд - Враца, НОХД № 1378/2013г. на Районен съд - Враца, НОХД № 98/2014г. на Районен съд - Ихтиман и НОХД № 17951/201 Зг. на Районен съд – София.

Делото е било върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Образувано било ЧНД № 18866/2019г., по което, с протоколно определение от 29.07.2020 г., влязло в сила на 14.08.2020г., по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК, са били групирани наложените по НОХД № 564/201 Зг. на Районен съд - Враца, НОХД № 1378/2013г. на Районен съд - Враца, НОХД № 98/ 2014г. на Районен съд - Ихтиман, НОХД № 17951/201 Зг. на Районен съд - София, НОХД № 17840/2017г. на Районен съд - София и НОХД № 20244/ 2014г. на Районен съд - София. Наложено е едно общо най-тежко наказание в размер на 3 години и 6 месеца лишаване от свобода.

С определение от 22.12.2021 г. по НОХД № 1449/2021г. Районен съд - Кюстендил одобрил споразумение за решаване на делото в досъдебното производство между прокурор при Районна прокуратура - Кюстендил и защитника на обвиняемия В. Н. С.. С одобреното споразумение обв. В. Н. С. се признал за виновен в извършено престъпление по чл.209, ал.1 НК. При условията на чл. 55, ал.1, т.1 НК му е било наложено наказание в размер на 5 месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест лице, предадено въз основа на ЕЗА, не може да бъде съдено в Република България за престъпление, извършено преди предаването му, различно от това, за което е издадена заповедта. Изключения от принципа на особеността са възможни - 1) ако исканото лице се е отказало пред изпълняващия орган от прилагане на този принцип; 2) изпълняващият орган е дал съгласие принципът да не се прилага и 3) след предаването му в Република България исканото лице изрично се е отказало от прилагане на принципа за особеността за престъпления, извършени преди неговото предаване - чл. 61, ал. 2, т.т. 4-6 от ЗЕЕЗА.

САС установява, че към постановяване на атакуваното определение тези въпроси не са били изяснявани въобще от съда по същество, а решаващият съд е бил длъжен и е следвало да изясни отношението на обвиняемия към онзи момент лице В.

Н. С., във връзка с изключението по чл. 61, ал. 2, т. 5 от ЗЕЕЗА, което е имало решаващо значение за изхода на делото, доколкото принципно, запитан дали разбира последиците от споразумението /в т.ч. наказанието и начина на определянето му/ и дали се съгласява с тях, С. е отговорил утвърдително. Действително, осъждането по НОХД № 1449/2021 г. не фигурира сред тези, за които В.С. е бил предаден в изпълнение на Европейската заповед за арест.

СЕАС споделя довода на Главния прокурор, че при провеждане на наказателния процес и постановяване на определението, с което е било одобрено споразумение по НОХД № 1449 /2021 г. на Районен съд - Кюстендил, компетентният българския орган е следвало да получи съгласие по чл.61, ал.2 ЗЕЕЗА от испанските съдебни власти; или да запита обвиняемия, явил се лично и със защитник пред съда, дали се отказва от приложение на принципа на особеността по см.на чл. 61, ал.2, т.5 от ЗЕЕЗА.

Осъденото лице заявява в настоящото извънредно производство, че не желае преразглеждане на делото и излага довод, че чрез изявлението си, че съзнава последиците от споразумението иманентно е направил изявление за отказ по чл. 61, ал.2, т.5 от ЗЕЕЗА. Съдът не споделя това становище на страната.

Нормата на чл.61, ал.1 от ЗЕЕЗА е заложен в търсене на засилена защита правата на исканото за предаване лице в производството по ЗЕЕЗА между държави-членки на ЕС, за да не се допусне изтърпяване на наказателна санкция в по-голям обем от тази, за изпълнение на която е отправено искането от молещата страна. Изрично се предвижда възможност исканото лице, след предаването му на територията на държавата, където следва да търпи наказанието, да заяви последващ отказ от приложението на принципа на особеността – чл.61, ал.2, т.5 от ЗЕЕЗА. В цитираната разпоредба не се сочи изрично редът за обективизиране на такъв отказ, но в ал.3 се конкретизира, че отказът може да се заяви пред компетентния орган издал ЕЗА, по реда на чл.19, ал.1 и ал.2 от ЗЕЕЗА – устно запитване от съда към предаденото лице, отразяване на отказа в съдебния протокол и полагане на подпис на лицето в него. Действително, тази защита на лицето не следва да му бъде налагана и интересът му-защитаван, при изричен отказ за това от негова страна. В конкретния случай, обаче, не е налице обективиран отказ в съответната форма пред компетентния орган, нито пред равния по степен районен съд, пред който е било сложено за разглеждане делото. Въпреки идентичната форма на отразяване – писмено в протокола, с полагане на подпис на лицето, не е налице тъждество между съдържанието на изявленията по чл. 382, ал.4, които обвиняемият следва да направи пред съда и съдържанието на изричния отказ от приложение на принципа на особеността, визиран в специалния закон ЗЕЕЗА. Независимо от нежеланието на осъдения С. да бъде ангажиран занапред в ново производство, налице е незаконосъобразно осъждане, постановено от първоинстанционния съд в ущърб на осъденото лице, без обективирано негово съгласие в съответната форма и съответния процесуален ред, което осъждане е правно нетърпимо. САС съобразява изразения от самия осъден пред настоящия съд изричен отказ от защитата, предоставена в изпълнение на принципа на особеността и факта, че значителната част от определеното общо наказание е изтърпяна и осъденото лице е предсрочно условно освободено от изтърпяване на остатъка от него. Тези обстоятелства, обаче, не променят крайния извод за наличие на основание за възобновяване, а задължително следва да се съобразят, съответно- изтърпяната част зачетена в ново произнасяне на първоинстанционния съд.

Софийски апелативен съд напълно споделя защитените от вносителя на искането за възобновяване аргументи, че ЗЕЕЗА е специален по отношение на НПК, а

приетите в него специални разпоредби относно екстрадиция и предаване на лица въз основа на Европейска заповед за арест, с направените уточнения в чл.66 от същия закон, не изключват приложението на чл.422, ал.1, т.5 НПК.

Следователно допуснатото нарушение е съществено по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК и при липса на изрично обективиран отказ от защитата, предоставена с чл. 61, ал.1 от ЗЕЕЗА от страна на предаденото в изпълнение на ЕЗА лице съставлява основание по чл.422, ал.1, т.5 НПК за възобновяване на наказателното дело.

По изложените съображения и на основание чл.424, ал.4 и ал.1, вр. чл. 422, ал.1 т.5 от НПК вр.с чл. 348, ал., т.1 от НПК , Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА наказателното производство по НОХД № 1449/2021 г. по описа на Районен съд Кюстендил,

ОТМЕНЯ определение по протокол № 92/22.12.2021 г. за одобряване на споразумение между сл.защитник на подсъдимия В. Н. С. и прокурор от РП Кюстендил, както и определението в същия протокол, с което се определя едно общо наказание между наложеното по делото наказание и наказанията по предишни осъждания на подсъдимия.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане пред Районен съд Кюстендил

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____